

ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΡΑΜΑ «ΣΩΣΤΕ ΤΟΝ ΤΙΓΡΗ»
ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΕΡΤ-3

Η Κινηματογραφική Λέσχη των εργαζομένων της ΕΡΤ-3 και το ΚΕΜΕΣ ολοκληρώνουν το αφιέρωμά τους **Μας κοιτούν από ψηλά** και προβάλλουν προς τιμή του σκηνοθέτη **Τζον Άβιλντσεν** τη **Δευτέρα 18 Δεκεμβρίου** στις **22:00** στην αίθουσα **ΒΑΚΟΥΡΑ 1** (Ιωάννου Μιχαήλ 8, τηλ. **2310233665**) το κοινωνικό του δράμα **Σώστε τον τίγρη** (ΗΠΑ, 1973, έγχρωμη, 100'). Παίζουν: Τζακ Λέμον, Τζακ Γκίλφορντ, Λόρι Χάινεμαν, Νόρμαν Μπάρτον, Πατρίτσια Σμιθ. Από τις **21:00** ως τις **22:00** θα προηγηθεί η μουσικοθεατρική παράσταση **«Τα Χριστούγεννα του κυρ-Αλέξανδρου»**, βασισμένη σε κείμενα του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη, με τη σκηνοθετική επιμέλεια του Αλέξανδρου Τριανταφύλλου και τη συμμετοχή γνωστών καλλιτεχνών της πόλης. Τα έξοδα της παράστασης θα καλυφθούν από το Τμήμα Δημοσίων Σχέσεων της ΕΡΤ-3, ενώ η είσοδος θα είναι ελεύθερη και θα υπάρχει κρασί και διάφορα γλυκά. Ταυτόχρονα, θα διενεργηθεί εθελοντικός έρανος υπέρ ευπαθών ομάδων της πόλης.

Θα προλογίσει ο Αλέξης Ν. Δερμεντζόγλου, του οποίου έντυπη ανάλυση θα διανεμηθεί στους θεατές, ενώ στο τέλος της προβολής θα ακολουθήσει μακρά συζήτηση με το κοινό.

Το προς συζήτηση θέμα στο μάθημα για τον κινηματογράφο θα είναι: **Η αποδόμηση του αμερικανικού συστήματος αξιών.**

Ένας εργοστασιάρχης ενδυμάτων ετοιμάζει τη νέα κολεξιόν του και χρειάζεται οπωσδήποτε πολλά χρήματα για τις προετοιμασίες. Η μαφία δεν του τα δίνει και αναγκάζεται να αναθέσει σε κάποιον παραβατικό τύπο να κάψει ένα εργοστάσιό του για να εισπράξει την ασφάλεια.

Η ανάλυση που θα διανεμηθεί είναι η ακόλουθη:

«Το σινεμά καταφέρνει, τελικά, να είναι το μόνο που εξακολουθεί να μας καταπλήσσει με τη μη προβλεψιμότητά του. Σε μια εποχή που τα πάντα είναι σημαδεμένα και αναμενόμενα, ο κινηματογράφος αιφνιδιάζει συνεχώς με τις διαχρονικές προφητείες του, με το ζοφερό σήμερα να έχει απόλυτα προβλεφθεί από το κινηματογραφικό παρελθόν. Έμεινα έκθαμβος όταν παρακολούθησα το *Σώστε τον τίγρη*, ηλικίας 45 ετών. Αλήθεια, πως είναι δυνατόν να έχει γυριστεί μια τέτοια βίαιη, σχεδόν αναρχική, λυσσαλέα επίθεση κατά του αμερικανικού ονείρου και του καπιταλισμού; Η ταινία μου θύμισε τόσο πολύ αυτά που συμβαίνουν τώρα στη χώρα μας, που ανατρίχιασα. Η ματιά του αδικημένου Τζον Άβιλντσεν (Ρόκι) είναι λοξή, αριστερή, επαναστατική και γεμάτη θυμό.

Ένας 55αρης εργοστασιάρχης ενδυμάτων (Τζακ Λέμον), με μια καλοσυνάτη σύζυγο και μια κόρη που φεύγει για σπουδές, ετοιμάζει τη νέα κολεξιόν του, από όπου αναμένει να έχει πολλές πωλήσεις, ενώ χρειάζεται οπωσδήποτε πολλά χρήματα για τις προετοιμασίες. Η μαφία δεν του τα δίνει και αναγκάζεται να αναθέσει σε κάποιον παραβατικό τύπο να κάψει ένα εργοστάσιό του για να εισπράξει την ασφάλεια. Παράλληλα, θα γνωρίσει μια 18χρονη χίπισσα που θα του προτείνει να κάνουν άμεσα έρωτα. Πολλές ανατροπές θα δρομολογήσουν άλλες εξελίξεις, με το τέλος ελλειπτικό.

Ο Άβιλντσεν καταργεί τις διαχωριστικές γραμμές στα κινηματογραφικά είδη. Γυρίζει ταυτόχρονα μια πολιτική ταινία, ένα φιλμ νουάρ, ένα κοινωνιολογικό ψυχογράφημα και μια κριτική του αμερικανικού ονείρου. Σημειώνω τις συχνές αναφορές στο Βιετνάμ καθώς και ένα εξαιρετικό σημειολογικό εύρημα: Ο ήρωας διαθέτει στα εργαστήριά του δυο σπουδαίους σχεδιαστές που συνεχώς τρώγονται μεταξύ τους. Ο 65αρης

είναι ο μεγάλος μάστορας και μετρ, που σέβεται τις παραδοσιακές αξίες, ενώ ο νεαρότατος γκέι με τις τολμηρές πρωτοπορίες, εκφράζει το ανανεωτικό στυλ αλλά και την θρασύτητα. Είναι φανερό ότι αυτή η αντιπαράθεση δεν σηματοδοτεί απλοϊκά το χάσμα γενεών, αλλά δυστυχώς κάτι πιο φρικτό, απόλυτα αναγνωρίσιμο στις μέρες μας. Είναι το νέο που γεννιέται, όχι όμως κατά τη ρήση του Γκράμσι, αλλά για να γίνει μια αμοραλιστική ανανέωση του συστήματος. Οι αργοί αφηγηματικοί ρυθμοί, δουλεμένοι με ένα εξαιρετικό εσωτερικό μοντάζ, δημιουργούν ένα αγχωτικό τάιμινγκ που σου κόβει την ανάσα. Οι συνεχείς εξελίξεις δεν θολώνουν ποτέ την καθαρή σκηνοθετική ματιά του Άβιλντσεν. Έτσι, γυρίζει ένα φιλμ που θα μπορούσε να είναι και ένα εκλαϊκευμένο εγχειρίδιο πολιτικής οικονομίας: Οι εργάτες, η υπεραξία τους, οι κατέχοντες τα μέσα παραγωγής, οι ελεύθερες αγορές, το χρήμα και η διαφήμιση. Όλα αυτά ξεμασκαρεύουν το πρόσωπο της Αμερικής, το ντεμακιγιάρουν και βάζουν πολλά επικίνδυνα ερωτήματα. Οι παλιοί σύντροφοι του Τζακ Λέμον, που σκοτώθηκαν στο Άντζιο, και οι νέες δουλειές του, που είναι η μεταμφίεση του θανάτου, οδηγούν στα πολλά γιατί, υπαινικσόμενα βέβαια τους βάλτους του Βιετνάμ. Μια χώρα που καταργεί την ιστορική της μνήμη για χάρη του κυνηγιού των ευκαιριών, οδηγεί τα μέλη της είτε σε νευρική κρίση είτε σε απώλεια της ταυτότητάς τους.

Το *Σώστε τον τίγρη*, ένα βαθύτατα γοητευτικό φιλμ, πιθανά θα ενοχλήσει τρομερά ακόμα και σήμερα κάποιους ημέτερους. Σε αυτούς, λοιπόν, αφιερώνω την τρυφερή ερωτική σκηνή του άντρα με τη χίπισσα. Τα χρήματα που της αφήνει δεν είναι μια πράξη συναλλαγής αλλά μια πρόταση επένδυσης των δολαρίων σε πιο ποιοτικά πράγματα.»

ΔΕΚΑ ΛΟΓΟΙ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΧΑΣΕΤΕ ΤΟ «ΣΩΣΤΕ ΤΟΝ ΤΙΓΡΗ»

Εξάλλου, 10 λόγοι για να μη χάσετε το **Σώστε τον τίγρη** είναι:

1. Γιατί είναι από τις πιο αταξινόμητες, σπουδαίες, διαχρονικές ταινίες όλων των εποχών.
2. Γιατί ο παραγνωρισμένος επαγγελματίας Άβιλντσεν (*Ρόκι, Καράτε Κιντ*) μας δίνει να καταλάβουμε πόσο μεγάλος δημιουργός υπήρξε και πόσο κορυφαίες ταινίες μπορούσε να σκηνοθετήσει αν του το επέτρεπαν στο Χόλυγουντ.
3. Γιατί είναι μια από τις κορυφαίες αμερικανικές ταινίες που αποδομούν το σύστημα αξιών των ΗΠΑ.
4. Για τον συγκλονιστικό και ειρωνικό ελλειπτικό τρόπο που τελειώνει την ταινία του ο Άβιλντσεν, βάζοντας πολλά ερωτήματα.
5. Γιατί με το ελλειπτικό τέλος τίθενται επί τάπητος κορυφαία θέματα για την ιδεολογία και την ανατροπή.
6. Για το ερώτημα, πως θα έρθει η ανατροπή. 1) Με την καλοσύνη των ευγενικών χίπυς; 2) Με τους ανθρωπιστές μικροεργοστασιάρχες καπιταλιστές; 3) Με τη γιάπικη λογική; Ως εκ τούτου, συνάγεται πως δεν υπάρχει ουδεμία ελπίδα αλλαγής με την πλήρη απουσία δράσης των εργατών.
7. Για την εξαιρετική σκηνοθετική αντίληψη που είναι αέρινη, μη συμπαγής, ρευστή και ελλειπτική.
8. Για τον εκπληκτικό ρόλο του Τζακ Λέμον.
9. Για τη συνεχή υπόγεια σύγκρουση παλιού και νέου, μόνο που το τελευταίο είναι υπονομευμένο από τον κυνισμό και το λάιφσταϊλ.
10. Γιατί ο Άβιλντσεν με μια μονοκονδυλιά τους διαγράφει και τους καταδικάζει όλους με την εξής άποψη: Τέτοια συστήματα παραγωγής έχετε, τέτοια παραθυράκια στους νόμους, τέτοια αμνησία των αγώνων, τέτοιες διαλυμένες

οικογένειες. Πως είναι δυνατόν να περιμένετε κάτι άλλο;

Υ.Γ. Την **Τετάρτη 27 Δεκεμβρίου** στις **21:00** η Κινηματογραφική Λέσχη των εργαζομένων της ΕΡΤ-3 και το ΚΕΜΕΣ προβάλλουν την ξεκαρδιστική κωμωδία του Μπίλι Γουάιλντερ **Μερικοί το προτιμούν καυτό** (1959).